

ŞİŞEDEKİ MEKTUP

THOMAS MONTASSER

Ülkem

Uzarlarda, kuzeyde birkaç büyük adanın arasında uzanan küçük bir ada vardı. Adadaki ev, güçlü esen rüzgârın getirdiği kumlarla kaplanırdı. Deniz feneri ise adanın tek ağacı gibi görünürdü.

Adada sadece bir aile yaşıyordu. Tüm hayatı boyunca burada yaşamış olan huysuz bir büyükbaba, huysuz bir baba, huysuz bir anne ve hiç mi hiç huysuz olmayan Peer... Hepsisi de en az, adadaki ev ve deniz feneri kadar inatçıydı. Ne de olsa adada sürekli esen bir

rüzgâr vardı ve insanlar denize sürüklenmek için ona karşı koymalıydılar.

Peer rüzgârı severdi. Kısaca, *ülkem* dediği bu küçük adayı da severdi. Deniz fenerinin tepesinde oturup çevresini saran dalgalı denizi ve adaları seyrederken kendini bu ufak kara parçasının kralı gibi hissedirdi. Sık sık deniz fenerinin tepesindeki odada otururdu. Bunu yapmaktan zevk alan tek kişi de oydu zaten. Diğerleri bu işe hiç de hevesli değildi. Aksine Peer'in seksen sekiz basamağı çıkıp onlara ait olan görevleri yerine getirmesinden çok memnundular. Aslında Peer merdivenlerden çıkıyor denmezdi; çünkü merdivenleri uçarcasına geçiyordu. Bu işe bayılıyordu. Deniz fenerindeki odasına, sevdiği ve değer verdiği her şeyi toplamıştı. Bir süre önce çamurun içinde bulup çıkarıldığı deniz çapası, hamak olarak kullandığı

balıkçı ağı, bugüne kadar bulduğu en büyük istiridye kabuğu, her gün adanın doğru yerde olup olmadığını kontrol ettiği pusulası, kıyıdaki bir enkazdan yararlanarak yaptığı ama içinde -yazık ki- hazine olmayan hazine sandığı ve şişe koleksiyonu...

Uzun süredir topladığı şişeler, büyük bir koleksiyon oluşturuyordu. Büyük, küçük, yeşil, kahverengi, renksiz, tombul, incecik, düz, yuvarlak, bazıları mantar kapaklı, bazıları yivli ağızlı, bazılarıysa askı tıpalı... Şişelerden birinin mantarı içine kaçmıştı ve yavaş yavaş parçalanmaktaydı.

Peer'in şişe koleksiyonunun çok özel bir anlamı vardı. Onlar, Peer'in özel posta kuruluşunun temel taşlarını oluşturacaktı. Peer planlarının büyük olduğunun farkındaydı. Bir ada postanesi kuracaktı ve bu postane, denize yakışır

şekilde, diğer posta kuruluşlarının uymaları gereken hiçbir kurala uymak zorunda olmayacaktı. **Peer, bir şişe postacısı olmak istiyordu.**

Her şeyi ince ince düşünmüştü. Yeterli şişesi olsaydı diğer işler kendiliğinden yürürdü. İlk önce anne ve babasına, gönderecek postaları olup olmadığını sorardı. Tabii bir de büyükbabasına... Sonra posta şişelerini etraftaki adalara gönderirdi. Oralardan posta şişelerine cevaplar gelir, böylece Peer'in küçük adasındaki şişe postası trafiği her geçen gün artar ve daha fazla şişe postalanırdı. Üstelik yakın ya da uzak çevrede başka bir şişe postacısı da yoktu. Böyle bir şeyi o zamana kadar ne duymuş ne de görmüştü.

Şimdiden on sekiz şişesi olmuştu. Bir gün, küçük adanın sahilinde dolanırken boş bir kasa buldu. Daha ilk bakışta bunun bir şişe kasası olduğunu anladı. Hem de üzerinde herhangi bir amblem olmamasına rağmen... Kasayı heyecanla deniz fenerine taşıdı. Neredeyse akşam olmak üzereydi. Aslında o saatlerde akşam yemeği için evde olması gerekiyordu ama hiç de aç değildi. Sonunda planlarını gerçekleştirip tüm şişeleri aynı anda postalamak için bir fırsat bulmuştu.

Annesinin onu akşam yemeğine çağıran sinirli sesini duyar gibi oldu. Evin ışıklarına

baktı. Deniz fenerinin ışığını görünce annesinin durumu kavrayıp onu çağdırmaktan vazgeçeceğine karar verdi. Peer'i bir dalganın sürükleyip götürmediğini, aksine onun yine deniz fenerindeki odada oturduğunu hemen anlayacaktı annesi.

Peer, kasanın yüzeyine yapışmış olan deniz kabuklarını söktü hevesle. Kutuyu temiz bir bezle iyice ovdu ve şişelerini onun içine yerleştirdi.

Tüm şişeler kasaya sığmadı. Zaten Peer, şişeleri sığdırmak için uğraşmayı düşünmemişti bile. Acil durumlarda şişelerini içine yerleştirebileceği bir torbası vardı çünkü. Kasanın üzerine, özel şekilli ve devasa bir deniz salyangozu resmi çizince posta amblemi de tamamlanmış oldu.

Ceketinin düğmelerini parlattı. Hazırlıklarını tamamlamadan önce yakalanma-

mak için her şeyi sessizce yapmak zorundaydı. Çok zaman önce annesinin “Peer’in Şiş Postası” yazısını kırmızı yünle işlediği şapkasını düzeltti. Annesi bu şapkayı işlerken iğnesini ve yününü bulamadığı için nasıl da söylenmişti... Çizmelerini giydi ve deniz fenerinin çukur aynasının önünde üniformasını kontrol etti. Artık böyle giyinecekti. **Bir şişe postacısı gibi görünmek zorundaydı.**

Ertesi sabah annesi ve babası, onun güçlü kalk borusuyla uyandıklarında karşılarında pırıl pırıl şişeler, pırıl pırıl düğmeler ve pırıl pırıl yüzlü bir çocuk buldular.

“Günaydın! Şişe postacısı geldi. Gönderecek bir şeyiniz var mı? Hızlı, ucuz ve güvenilir...”

Peer’in babası, anlaşılmaz bir şeyler hohurdanırken annesi de mırıldanıyordu.

“Gönderecek bir posta mı?”

Büyükbabası ortalıkta görünmüyordu. Her sabahki gibi sahile yürüyüşe gitmişti muhtemelen. Peer, kısa bir süre kapının önünde bekledi. **Ne yapacağını iyi biliyordu.** Komşu adaya kadar kürek çekecekti. Çantasını şevkle omuzladı. Boş şişelerini kasasına dizdi ve hepsini dışarıya sürükledi.

Daha çok erkendi. Rüzgâr batıdan doğuya doğru esiyordu. Bu da rüzgârın estiği yöne, yani doğuya doğru yolculuk etmenin daha kolay olacağı anlamına geliyordu. Hem babasıyla yaptığı bir gezinti sırasında, doğudaki adada birkaç balıkçı ailesinin yaşadığını öğrenmişti. Onlar için balık postalama işine de girebilirdi ancak balıkların şişeyle postalanıp postalanamayacağından emin değildi. Önce mektuplarla ilgilenmek istiyordu.